

[Mærk.]

har eksisteret i sygekassernes hundredårige historie, bevares på den måde, at tillidsmændene vælges individuelt på generalforsamlinger eller repræsentantskabsmøder. Jeg tror, der er noget værdifuldt i at bevare dette foreningspræg og noget værdifuldt i at beholde metoderne i det hele taget, som de er inden for disse foreninger. Jeg tror, det vil skade såvel bevægelsen som medlemmerne, hvis tingene skal deles op efter politiske interesser eller andre interesser. Det kan kun skade både forholdet til det offentlige og kasserne som sådanne.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen rejste et spørgsmål i tilknytning til lægernes protest og satte nærmest et skræmmebillede op med hensyn til, hvordan forholdene ville udvikle sig, hvis der blev konflikt mellem lægerne og sygekasserne, altså hvis de ikke kunne enes om overenskomster. Nu vil enhver selvfølgelig beklage det, hvis noget sådant sker, ikke mindst sygekasserne, og forhåbentlig også en hel del af lægerne. På den anden side har der været konflikter før, og selvfølgelig kan de syge tænkes at komme ud for vanskeligheder i fremtidige konflikter, men erfaringerne fra tidligere viser, at konflikter faktisk aldrig er gået ud over de syge; der er jo solidaritetsfølelse hos disse sygekasser, og princippet om hjælp til selvhjælp kommer i så fald til udfoldelse.

Det bidragydende kontingent, som foreslås forhøjet fra 2 kr. 40 øre til 24 kr., blev omtalt af flere af ordførerne, deriblandt det ærede medlem hr. Peter Larsen, og forhøjelsen blev karakteriseret som voldsom. Men er den nu det? De 2 kr. 40 øre blev fastsat i 1933, og det var allerede dengang for lavt et beløb — det skulle sandsynligvis have ligget et sted mellem 5 og 6 kr. Men i dag er det helt urimeligt, det er ikke engang nok til at administrere dette medlemsforhold for. Kontingentet på de 24 kr. er ud fra mit synspunkt rimeligt, og jeg havde ikke noget imod, at det var sat højere; et sådant kontingent vil nemlig kunne animere de mennesker, som står uden for forsikringen, til at gå ind i forsikringen, og det vil både for dem selv og for samfundet være det billigste i tilfælde af, at sygdom rammer.

Der er blevet talt om årsagen til forskel-

len mellem de fortsættelseskasser, der vil fortsætte deres virksomhed, og de ny B-afdelinger, og man har spurgt: hvorfor er denne forskel foreslået? Herom vil jeg gerne sige, at vi ønsker at skabe større betryggelse og bedre dækning i sygdomstilfælde for den store og tiltagende gruppe af medborgere, som enten har passeret eller vil passere sygekassegrænsen, uden at deres økonomi egentlig af den grund kan klare en sygdom af alvorlig art. Vi har ønsket, at der gives disse medborgere et bedre tilbud, end de får i dag, og efter min og regeringspartiernes mening kan man selvfølgelig ikke her bruge de private fortsættelseskasser. Det naturlige vil være at bygge det nye op i forlængelse af de bestående sygekasser, den offentlige sygeforsikring. Men som sagt er det væsentligste for os, at der gennem den offentlige sygeforening skabes effektiv sikring i sygdomstilfælde, og denne sikring må være til stede, hvad enten den pågældendes indtægt ligger over eller under en bestemt grænse. Ingen kan være tjent med, at vort sygeforsikringssystem lægges for had, fordi der ikke er adgang til en effektiv sikring for dem, som ligger lige over grænsen.

Peter Larsen: Såvel den højtærede minister som regeringspartiernes ordførere har nogenlunde samstemmende udtalt sig imod vor stilling til arbejdet i folketingsudvalget og har sagt, at de måtte tilbagevise de af os fremsatte påstande om, at arbejdet var hastet igennem. For at undgå misforståelser vil jeg gerne sige, at vi ikke har rettet indvendinger mod den form, hvorunder arbejdet er foregået, tværtimod; det eneste, vi har sagt, er, at der uanset dette store arbejde endnu findes uløste problemer, og at vi kunne have ønsket at få disse uløste problemer afklaret inden den endelige vedtagelse af dette lovforslag. Det spiller jo en vis rolle for vurderingen af hele dette spørgsmål, at man kan konstatere, at der også i sygeforsikringskommissionens arbejde, uanset at kommissionen sad i 5 år, var uafklarede punkter, som man ikke nåede igennem med. Jeg har ikke selv været medlem af denne kommission og kan derfor ikke tale af egen erfaring, men flere kommissionsmedlemmer har over for mig udtalt, at man — uden tvivl efter politisk tilskyndelse — måtte afslutte ar-